

nes, at Udlændingestyrelsens administrative sagsbehandling i forbindelse med disse vurderinger vil medføre et ressourcebehov på ca. 8 årsværk. Hertil kommer et ressourcebehov på ca. 1 årsværk som følge af forslaget om, at Udlændingestyrelsen også efter gennemførelsen af familiesammenføringen skal vurdere, om et stillet boligkrav fortsat er opfyldt, og om familiesammenføringstilladelsen skal inddrages, hvis dette ikke er tilfældet.

Lovforslaget indebærer endvidere, at Udlændingestyrelsen fremover skal foretage en vurdering af, om ægtefællernes eller samlevernes samlede tilknytning i sager om ægtefællesammenføring med herboende personer, der ikke har dansk indfødsret, mindst svarer til de pågældendes samlede tilknytning til et andet land, og - såfremt dette ikke er tilfældet - om der foreligger særlige grunde til, at tilknytningskravet ikke skal være til hinder for ægtefællesammenføring. Det skønnes, at Udlændingestyrelsens administrative sagsbehandling i forbindelse med disse vurderinger vil medføre et ressourcebehov på ca. 4 årsværk.

Endelig indebærer lovforslaget, at Udlændingestyrelsen i sager om ægtefællesammenføring af personer under 25 år fremover skal foretage en vurdering af, om ægteskabet eller samlivsforholdet utvivlsomt er indgået efter den herboendes eget ønske. Det skønnes, at Udlændingestyrelsens administrative sagsbehandling i forbindelse med disse vurderinger vil medføre et ressourcebehov på ca. 3 årsværk.

Samlet skønnes lovforslaget på årsbasis at medføre merudgifter for Udlændingestyrelsen på ca. 7,0 mio. kr., heraf ca. 5,4 mio. kr. lønsum, til ca. 16 årsværk. I 2000 skønnes udgifterne at udgøre ca. 3,5 mio. kr., heraf ca. 2,7 mio. kr. lønsum, til ca. 8 årsværk.

Udlændingestyrelsens afgørelser efter de foreslåede ændringer af familiesammenføringsreglerne vil kunne indbringes for Indenrigsministeriet, der herefter skal tage stilling til Udlændingestyrelsens vurderinger i de enkelte sager.

Indenrigsministeriets administrative sagsbehandling i forbindelse med klager over Udlændingestyrelsens afgørelser som følge af forslaget om indførelse af boligkrav som betingelse for familiesammenføring skønnes at medføre et ressourcebehov på ca. 1 årsværk.

Indenrigsministeriets administrative sagsbehandling i forbindelse med klager over Udlændingestyrelsens afgørelser som følge af forslaget om indførelse af et tilknytningskrav ved ægtefællesammenføring skønnes endvidere at medføre et ressourcebehov på ca. 2 årsværk.

Endelig skønnes Indenrigsministeriets administrative sagsbehandling i forbindelse med klager over Udlændingestyrelsens afgørelser i ægtefællesammenførings-sager vedrørende personer under 25 år at medføre et ressourcebehov på ca. 2 årsværk.

Samlet skønnes lovforslaget på årsbasis at medføre merudgifter for Indenrigsministeriets departement på ca. 2,2 mio. kr., heraf ca. 1,6 mio. kr. lønsum, til ca. 5 årsværk. I 2000 skønnes udgifterne at udgøre ca. 1,1 mio. kr., heraf ca. 0,8 mio. kr. lønsum, til ca. 2-3 årsværk.

Samlet set skønnes lovforslaget på årsbasis at medføre merudgifter for Indenrigsministeriet på ca. 9,2 mio. kr., heraf 7 mio. kr. lønsum, til ca. 21 årsværk. I 2000 skønnes udgifterne at udgøre ca. 4,6 mio. kr., heraf ca. 3,5 mio. kr. lønsum, til ca. 10-11 årsværk.

Lovforslaget indebærer endelig, at kommunerne til brug for Udlændingestyrelsens vurdering af, om det foreslåede boligkrav er opfyldt, skal afgive en udtalelse om den herboendes boligforhold. Denne nye opgave for kommunerne skønnes at medføre et ressourcebehov i kommunerne på ca. 7 årsværk svarende til ca. 3 mio. kr. De kommunaløkonomiske konsekvenser vil blive drøftet med de kommunale parter.

7. Erhvervsadministrative, erhvervsøkonomiske og miljømæssige konsekvenser af lovforslaget og lovforslagets administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget forventes ikke at medføre erhvervsadministrative eller erhvervsøkonomiske konsekvenser eller administrative konsekvenser for borgerne. Lovforslaget forventes ligeledes ikke at have miljømæssige konsekvenser.

8. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget berører ikke retten til familiesammenføring for udlændinge omfattet af EU-reglerne, jf. herved udlændingelovens §§ 2 og 6.

Det bemærkes, at det følger af artikel 10, stk. 3, i Rådets forordning 1612/68/EØF af 15. oktober 1968 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Fællesskabet (EF-Tidende Specialudgave 1968 II, s. 467), at familiesammenføring med en arbejdstager, der er statsborger i et EU-land og er beskæftiget i et andet EU-land, forudsætter, at arbejdstageren for sin familie råder over en bolig, der svarer til de krav, der anses for normale for indenlandske arbejdstagere i det område, hvor den pågældende er beskæftiget.

Efter EF-Domstolens praksis kan boligkravet ikke stilles vedvarende, hvis tilsvarende krav ikke stilles vedvarende over for landets egne statsborgere, jf. EF-Domstolens dom af 18. maj 1989 i sag 249/86, Kommissionen mod Tyskland (Saml. 1989 1263).